

tænker, den er bevirket ved de skarpe Udtalelser, som er fremsatte af Ententens Statsmænd, og som gaar ud paa saa skarpt, som de kan, at afvise fremmed Indblanding, fremmede Magters Forsøg paa Fredsmægling. Jeg kan derfor saa godt forstaa, at Konferencen maatte udtale sig paa denne negative Maade angaaende dette Spørgsmaal. Egentlig havde jeg gerne set, at en Fredsmægling kunde være paabegyndt af de nordiske Lande, og man kunde have haft megen Grund til at vente, at en saadan Fredsmægling kunde være paabegyndt efter det, der blev vedtaget paa den anden Haager-Konference i 1907. Paa denne Konference var 44 suveræne Stater repræsenterede, og af disse var de 38 Stater enige om at udtale omtrent følgende: Skulde en Krig udbrude, er det de neutrale Magters Pligt at tilbyde deres Mægling, og en saadan Mægling fra neutrale Magter maa aldrig af de krigsførende Lande betragtes som et fjendtligt Skridt. Der var kun 6 af de 44 Stater, som var repræsenterede paa Haager-Konferencen, der ikke vilde gaa med til denne Udtalelse, men blandt disse 6 var desværre Tyskland, Østerrig-Ungarn og Storbritannien, hvorimod de øvrige 38, deriblandt Frankrig, var enige om at udtale, at det var de neutrale Landes Pligt at skride ind og tilbyde Mægling, og at et saadant Skridt aldrig af de krigsførende Magter maatte blive betragtet som et fjendtligt eller uvenligt Skridt. Som sagt, jeg forstaa saa godt, at Ministerkonferencen ikke har kunnet tage noget andet Standpunkt, efter at Ententens Statsmænd har udtalt sig saa skarpt, som Tilfældet er, og at Konferencen altsaa udtaler, at man ikke mener at kunne tilbyde sin Mægling, i ethvert Tilfælde ikke i Øjeblikket.

Jeg skal nævne endnu et Punkt, som blev vedtaget paa denne Konference, nemlig at de 3 Lande udtaler, at det var Hensigten at forsøge en udvidet Konference, saa at Konferencen ikke alene skulde omfatte de 3 nordiske Lande, men ogsaa andre neutrale Lande. Det vilde være mig en stor Glæde, om det kunde blive Tilfældet, saa at de 3 nordiske Lande i Forbindelse med andre neutrale Lande, f. Eks. Holland og Svejts og de Forenede Stater, kunde træde sammen i en Konference. Der vilde være Mulighed for, at naar Konferencen blev saa stærkt udvidet, og saa mægtige Magter traadte til de nordiske Lande, man da bedre kunde udrette noget, da bedre kunde naa til at tilbyde en Mægling. Det er jo dog det, vi alle maa

ønske og hver Dag ønsker, at denne Krig snart maa faa Ende. Det er, synes jeg, en Gru at tænke paa, at de mange, mange Millioner, som nu er under Vaaben, skal gaa et tredje Vinterfelttog i Møde. Og var det, som sagt, muligt, at den nordiske Konference kunde give Anledning til, at andre neutrale Lande traadte til, vilde Konferencen sikkert faa en helt anden Indflydelse, end den kan have, naar de tre Lande optræder for sig alene.

Verdenskrigen har blandt andet medført en Højkonjunktur, som mærkes indenfor vort Lands Grænser. Der flyder en Guldstrøm ude fra ind over vort Land, som vi aldrig har kendt tidligere. Man kan derfor sige, at Danmarks finansielle Stilling i Øjeblikket er god, endog særlig god. Men det giver sig ganske vist ikke Udslag paa Finansloven, for der er den finansielle Stilling ikke særlig god. Ganske vist viser det fremlagte Finanslovsforslag et Overskud, men vi ved alle lige saa sikkert som, at vi befinder os i denne Sal, at dette Overskud kun eksisterer og kun vil komme til at eksistere paa Papiret. I Virkeligheden kan vi vente, at dette Finanslovsforslag vil komme til at give et endog meget betydeligt Underskud. Den ærede foregaaende Taler nævnedet et Underskud af 50 Mill. Kr., og desværre tager han sikkert ikke fejl heri eller anslaar det for højt. Vi ved alle, at Grunden til, at Resultatet bliver saa ringe og Underskuddet saa stort, skønt Landets Indtægter er steget saa stærkt, er den, at Militærvæsenet sluger saa forfærdelig mange Penge i disse Krigsmaal, at vi er oppe paa betydeligt mere end 100 Mill. Kr.s Udgift til vort Militærvæsen. Under saadanne Omstændigheder kan ingen Finanslov holde. Ingen Indtægt kan slaa til, naar en enkelt Del af Udgifterne kan sluge saa meget. Det tiltalte mig derfor meget at høre den Tanke, den foregaaende Taler (N. Neergaard) fremsatte, om det ikke var muligt at nedsætte Militærudgifterne. Den Vej, den ærede foregaaende Taler tænkte paa, er den samme, jeg ogsaa har tænkt paa, idet jeg har tænkt, om det ikke var muligt at formindske Sikringsstyrken. Vi har allerede siden den første store Indkaldelse nedsat Sikringsstyrken ikke een, men adskillige Gange. Det var jo muligt, vi kunde gøre det igen og gøre det saaledes, at det kom til at betyde en virkelig Besparelse, ikke alene for Statskassen, men ogsaa for Befolkningen, for alle de mange, som maa ofre deres Tid og Kræfter inde ved Sik-